

Katowice, 09.11.2019

dr hab. Małgorzata Myśliwiec
Instytut Nauk Politycznych i Dziennikarstwa
Uniwersytet Śląski w Katowicach

Ocena osiągnięcia naukowego:

**„Polityka zagraniczna Hiszpanii w latach 1788-1986: od marginalizacji do integracji”
oraz pozostałego dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego
w postępowaniu habilitacyjnym Pani dr. Małgorzaty Mizerskiej-Wrotkowskiej**

Niniejsza recenzja sporządzona została w związku z decyzją Centralnej Komisji do spraw Stopni i Tytułów z dnia 3 września 2019 roku o powołaniu komisji w postępowaniu habilitacyjnym Pani dr. Małgorzaty Mizerskiej-Wrotkowskiej w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o polityce (które odpowiadają dyscyplinie nauki o polityce i administracji wg nowej klasyfikacji) oraz wyznaczeniu mnie na recenzenta.

Jest sporządzona zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2003 nr 65 poz. 595 z późn. zm.; tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1789), pozostającymi w związku z art.179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018, poz. 1669 z późn. zm.).

1. Sylwetka zawodowa Habilitantki

Informacje dotyczące wykształcenia Habilitantki pozwalają na stwierdzenie, że mamy do czynienia z osobą gruntownie wykształconą i świetnie przygotowaną do prowadzenia samodzielnej pracy naukowej. Pani dr Małgorzata Mizerska-Wrotkowska ukończyła XXXIV Liceum Ogólnokształcące im. Miguela Cervantes w Warszawie w klasie dwujęzycznej, z wykładowym językiem hiszpańskim. W tym czasie doskonale opanowała język obcy, który stanowi obecnie istotne narzędzie, pozwalające na prowadzenie rzetelnych badań naukowych, związanych z analizą źródeł oraz literatury, powstałych w języku hiszpańskim. Natomiast zdanie z wyróżnieniem zarówno polskiej, jak i hiszpańskiej matury, a także uzyskanie *Selectividad* otworzyło Habilitantce drogę do studiów na hiszpańskich uczelniach. Posiadanie takich kompetencji wśród absolwentów szkół średnich w Polsce jest rzadkością i świadczy o doskonałym przygotowaniu do podjęcia studiów wyższych.

W roku akademickim 2000/2001 Pani Doktor przebywała na rocznym stypendium na Uniwersytecie w Granadzie, gdzie odbyła studia na Wydziale Nauk Politycznych i Socjologii. W tym miejscu brakuje jednak informacji jakiego rodzaju było to stypendium (przeprowadzone w ramach którego z programów, czy grantów).

W latach 2001-2004 na Wydziale Dziennikarstwa i Nauk Politycznych zrealizowała studia na kierunku *Stosunki międzynarodowe*, zakończone obroną pracy magisterskiej z wyróżnieniem. W czasie ich trwania była uczestniczką europejskiego programu Erasmus, w ramach którego w latach 2003/2004 zrealizowała część programu studiów na Uniwersytecie w Lund. Odbyła także praktykę dyplomatyczno-konsularną w Konsulacie RP w Malmö.

Po ukończeniu studiów magisterskich, w roku akademickim 2004/2005, Pani dr Małgorzata Mizerska-Wrotkowska odbyła studia podyplomowe w Centro de Investigación y Docencia Económicas, finansowane w ramach stypendium rządu meksykańskiego.

Praca doktorska, poświęconą wpływowi członkostwa Polski i Szwecji w Unii Europejskiej na charakter i rozwój ich wzajemnych stosunków, została obroniona na macierzystej uczelni w 2007 roku.

Przebieg kariery zawodowej Habilitantki jest związany z miastem stołecznym Warszawa. Od 2004 roku Pani dr Małgorzata Mizerska-Wrotkowska jest pracownikiem naukowym Uniwersytetu Warszawskiego. Początkowo w charakterze doktorantki, a od 2008 roku w roli adiunkta, pełniła swoje obowiązki na Wydziale Dziennikarstwa i Nauk Politycznych UW. Po zmianach, które zostały wprowadzone mocą reformy szkolnictwa wyższego z dniem 1 października 2019 roku zajmuje stanowisko adiunkta w Instytucie Europeistyki, na Wydziale Nauk Politycznych i Studiów Międzynarodowych UW.

W latach 2005-2010 była także zatrudniona w Wyższej Szkole Cła i Logistyki w Warszawie: najpierw na stanowisku asystenta, a następnie adiunkta.

Analiza przebiegu dotychczasowego procesu kształcenia i zatrudnienia pozwala na stwierdzenie, że Habilitantka jest osobą doskonale przygotowaną, zarówno pod względem językowym, jak i w zakresie zdobytego doświadczenia w funkcjonowaniu w zagranicznych uczelniach i ośrodkach badawczych, do samodzielnego prowadzenia badań nad problematyką współczesnych stosunków międzynarodowych.

- 2. Ocena osiągnięcia naukowego w rozumieniu art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2003 nr 65 poz. 595 z późn. zm.; tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1789) pozostającego w związku z art.179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018, poz. 1669 z późn. zm.).**

2.1 Wstępna charakterystyka osiągnięcia naukowego

Jako osiągnięcie naukowe, określone przez przepisy art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2003 nr 65 poz. 595 z późn. zm.; tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1789), pozostającego w

związku z art.179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, (Dz.U. 2018, poz. 1669 z późn. zm.) Pani dr Małgorzata Mizerska-Wrotkowska wskazała monografię pt.: *Polityka zagraniczna Hiszpanii w latach 1788-1986: od marginalizacji do integracji*, Uniwersytet Warszawski, Wydział Nauk Politycznych i Studiów Międzynarodowych, Oficyna Wydawnicza Aspra-JR, s. 364. Składa się ona ze wstępu, sześciu rozdziałów, zakończenia, bibliografii, dwóch streszczeń (w języku angielskim i hiszpańskim) oraz z indeksu nazwisk. Układ pracy jest prawidłowy i nie budzi zastrzeżeń.

Należy także podkreślić, że publikacja została przygotowana wyjątkowo starannie pod względem redakcyjnym.

2.2 Ocena podjętego problemu badawczego

Badania, których wyniki zostały zaprezentowane w przedłożonej o oceny monografii, dotyczą okresu lat 1788 – 1986. Już na pierwszej stronie wstępu (a ogólnie na s. 23 monografii) Habilitantka uzasadniła wybór takich właśnie cezur czasowych. Cezurę początkową wyznaczył fakt objęcia hiszpańskiego tronu przez Karola IV Burbona, „którego rządy oznaczały powolny upadek mocarstwowej pozycji Hiszpanii.” (s. 23). Natomiast za cezurę końcową przyjęta została data przystąpienia Hiszpanii do Wspólnot Europejskich. Jednocześnie dopiero na s. 36 tekstu można odnaleźć uzasadnienie takiego wyboru. Habilitantka zauważa tam bowiem, że na gruncie polskiej literatury przedmiotu nie powstała do tej pory żadna zwarta publikacja, która dotyczyłaby hiszpańskiej polityki zagranicznej od lat 80 XVIII wieku do czasu włączenia się państwa w strukturę jednoczącej się Europy. W tym kontekście przyjmuję i zupełnie rozumiem wybór cezury końcowej. Fakt istnienia na gruncie polskiej literatury przedmiotu prac Patrycji Domejko-Kozery, poświęconych polityce zagranicznej rządów Felipe Gonzáleza, jest dostatecznym powodem podjęcia takiej decyzji badawczej. Znacznie trudniej jest natomiast zrozumieć wybór cezury początkowej. Habilitantka, co prawda, charakteryzuje stan badań i literatury w tym zakresie, jednak w rozważaniach wstępnych nie precyzuje bardziej szczegółowo dlaczego właśnie okres panowania Karola IV Burbona należy uznać za szczególnie istotny dla podjętych rozważań. Informuje tylko, że jest to okres początku erozji hiszpańskiego imperium kolonialnego.

Nie uzasadnia jednak, dlaczego tak odległa czasowo perspektywa może być ciekawa i uzasadniona w przypadku badań politologicznych, a nie tylko historycznych. Sądzę, że takie uzasadnienie byłoby bardzo pożądane. Nieco większej liczby informacji dostarcza w tym względzie dopiero lektura bardzo dobrze skonstruowanych pytań badawczych, tezy głównej i tez cząstkowych. Dlatego jestem zdania, że nieco inna struktura wstępu uczyniłaby pracę bardziej klarowną. Gdyby w pierwszej kolejności dokonano nieco dokładniejszego zarysowania pola badawczego oraz nieco bardziej precyzyjnego uzasadnienia problemu badawczego, następnie scharakteryzowano obecny stan wiedzy i literatury, a dopiero z tych elementów wyprowadzono pytania badawcze oraz tezy, narracja byłaby o wiele bardziej przejrzysta. Taka konstrukcja pozwoliłaby także na uzasadnienie oryginalności opracowania.

We wstępie Habilitantka określiła przedmiot i główny cel badań oraz problem badawczy. Zgodnie z przyjętymi założeniami przedmiotem badań są relacje Hiszpanii z wybranymi podmiotami państwowymi, jak i organizacjami międzynarodowymi. Tak skromnie sformułowane wyjaśnienie nie informuje jednak czytelnika, które państwa i organizacje zostały wybrane do badań. Tego rodzaju uzasadnienie mogłoby być jednak doskonałym wstępem do przedstawienia struktury pracy.

Jako główny cel pracy określone zostało „rozpoznanie podstawowych uwarunkowań, kierunków oraz efektywność działań zewnętrznych Hiszpanii w analizowanym okresie.” (s. 23). Natomiast jako problem badawczy zdefiniowane zostały ewolucja oraz „przejawy aktywności w ramach polityki zagranicznej Hiszpanii” (s. 23) w zdefiniowanym okresie czasu.

Jak zauważyłam już wyżej: uzasadnienie prowadzenia badań w zaproponowanym zakresie na gruncie nauk o polityce można odnaleźć przede wszystkim w pytaniach badawczych, tezie głównej oraz tezach cząstkowych (s. 24). Pokazują one bowiem konieczność prześledzenia dość złożonego procesu związanego ze stopniową utratą przez Hiszpanię pozycji mocarstwowej i kryzysu w XIX wieku, przeanalizowania relacji zewnętrznych państwa w okresie wojny domowej i czasach dyktatury generała F. Franco, a także odniesienia się do problemu aktywności Hiszpanii na arenie międzynarodowej w okresie transformacji ustrojowej po 1975 roku oraz w czasie ubiegania się o przystąpienie do Wspólnot Europejskich. Ta część założeń badawczych nie budzi moich zastrzeżeń i niewątpliwie lokuje pracę w dyscyplinie nauk o polityce i administracji.

2.3 Ocena metodologiczna osiągnięcia naukowego

Strona metodologiczna pracy świadczy o bardzo dojrzałym podejściu Habilitantki do procesu badawczego. Opis zastosowanych metod stanowi jeden z najbardziej dokładnych i najobszerniejszych elementów wstępu. Na s. 24 Autorka rozpoczyna od stwierdzenia, że zastosowała metodologię czerpiącą z różnych podejść badawczych. W dalszej kolejności charakteryzuje sposób wykorzystania określonych podejść, typowych do prowadzenia badań w zakresie współczesnych stosunków międzynarodowych oraz studiów europejskich, wraz ze stosownymi odniesieniami dotyczącymi tego, jaki obszar hiszpańskiej aktywności międzynarodowej został zbadany przy zastosowaniu określonej metody.

Niewątpliwie należy stwierdzić, że zastosowanie następujących metod:

1. metody studium przypadku (*case study*);
2. analizy systemowej;
3. metody decyzyjnej;
4. metody instytucjonalno-prawnej;
5. metod behawioralnych;
6. metod charakterystycznych dla nauk historycznych, a w szczególności metody genetycznej i ewolucyjnej;
7. a przede wszystkim: metody porównawczej,

lokuje ocenianą monografię w dyscyplinie nauk o polityce i administracji.

2.4 Ocena merytoryczna

Rozdział pierwszy monografii koncentruje się na teoretycznych aspektach polityki zagranicznej państwa. Został on podzielony na trzy podrozdziały, z których każdy definiuje inną grupę pojęć. Pierwsza część jest poświęcona pojęciu stosunków międzynarodowych. Habilitantka charakteryzuje w nim wiodące nurty w stosunkach międzynarodowych, omawia czynniki, które wpływają na ich kształt, a także ukazuje miejsce stosunków międzynarodowych na tle innych dyscyplin. Druga – najobszerniejsza – część rozdziału I poświęcona jest pojęciu polityki

zagranicznej. Habilitantka wskazała w niej dziewięć obszarów teoretycznych, związanych z tym zagadnieniem. W podrozdziale zawarto zatem kwestie definicyjne, ze szczególny uwzględnieniem takich pojęć jak interes narodowy i racja stanu. Omówieniu poddane zostały także takie kwestie jak adresaci polityki zagranicznej, jej cele, uwarunkowania i środki realizacji, a także funkcje i efektywność. Ponadto w podrozdziale poruszony został problem podziału państw ze względu na specyfikę polityki zagranicznej oraz nurty i modele analityczne w badaniu polityki zagranicznej. Natomiast trzecia część rozdziału I jest poświęcona pojęciu dyplomacji. Poza samymi kwestiami definicyjnymi Habilitantka skoncentrowała się w niej na takich zagadnieniach jak historia dyplomacji, jej rola, cechy i funkcje, a także protokół dyplomatyczny, ceremoniał państwowy, etykieta i kurtuazja międzynarodowa. Cały rozdział został skonstruowany prawidłowo. Wskazuje na rozległą wiedzę Habilitantki w zakresie teoretycznych aspektów stosunków międzynarodowych.

Drugi rozdział monografii przedstawia najważniejsze kwestie dotyczące polityki zagranicznej Hiszpanii od czasów panowania Karola IV Burbona do czasów II Republiki Hiszpańskiej. Rozważania zawarte na 40 stronach stanowią ciekawe i niezwykle syntetyczne opracowanie, mające jednak głównie charakter rysu historycznego. Habilitantka nie pokusiła się bowiem ani o przygotowanie krótkiego wstępu do rozdziału, w którym charakteryzowałaby przeanalizowane materiały źródłowe, ani o podsumowanie rozważań, w których mogły znaleźć miejsce wątki politologiczne, wykraczające poza refleksję historyczną. Na usprawiedliwienie można zaznaczyć, że część tych elementów została przedstawiona uprzednio we wstępie. Jednak ich umieszczenie na początku i na końcu rozdziału z pewnością uatrakcyjniłoby lekturę odbiorcy i uczyniło ją bardziej przejrzystą. Pomogłoby także w wyeksponowaniu elementów interesujących z punktu widzenia badaczy zainteresowanych publikacją z perspektywy politologicznej.

Rozdział III – zawarty na 33 stronach – dotyczy okresu od 1936 do 1945 roku, czyli od rozpoczęcia hiszpańskiej wojny domowej do zakończenia II wojny światowej. Zawarte w nim rozważania koncentrują się w głównej mierze na problemie hiszpańskiej wojny domowej. Habilitantka przedstawia w nim znaczenie konfliktu nie tylko dla spraw wewnętrznych Hiszpanii, ale przede wszystkim w aspekcie międzynarodowym. Następnie dokonuje ciekawej analizy układu sił i wsparcia udzielonego zarówno siłom generała F. Franco, jak i rządowi republikańskiemu przez

inne państwa. Jedynym elementem tej części pracy, który budzi moje zastrzeżenia, jest zastosowanie dwóch sformułowań: „hiszpańscy nacjonaści” oraz „Związek Sowiecki”. Obydwa są bowiem obarczone ogromnym ładunkiem emocjonalnym, co – w moim przekonaniu – jest dopuszczalne w artykułach popularnych lub w publicystyce, lecz nie na gruncie nauki. Sformułowanie „hiszpańscy nacjonaści” nie znajduje wyjaśnienia w publikacji. Można się domyślać, że chodzi tutaj o siły współpracujące z generałem F. Franco. Jestem jednak zdania, że użycie takiego określenia wymagałoby choć krótkiego uzasadnienia. Drugim sformulowaniem jest natomiast pojęcie „Związku Sowieckiego”. Rozumiem, że w innych przypadkach Habilitantka posługuje się także powszechnie przyjętymi nazwami państw, a nie brzmieniem ich pełnych nazw w badanym okresie (choć w pracy naukowej z zakresu stosunków międzynarodowych i taką praktykę można poddać dyskusji). Rozumiem zatem użycie pojęcia popularnego w odniesieniu do ZSRR, zamiast pełnej nazwy Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. Sądzę jednak, że skoro praca napisana jest w języku polskim, to rosyjskie pojęcie „Советский Союз” powinno być jednak również przetłumaczone na ten język jako „Związek Radziecki”. Skoro bowiem w języku polskim istnieje wyraz odpowiadający rosyjskiemu pojęciu „совет”, jestem przekonana, że należy go użyć, odchodząc od pojęcia obciążonego dużym ładunkiem emocjonalnym.

Drugim elementem rozdziału III jest przedstawienie kwestii hiszpańskiej na arenie międzynarodowej podczas II wojny światowej. Jest to część przygotowana bardzo solidnie i merytorycznie. Habilitantka w syntetyczny sposób przedstawiła w nim najważniejsze kwestie związane z przedstawianym problemem.

W rozdziale III pozytywnie oceniam szczególnie dwa podrozdziały, będące próbami bilansów przedstawionych wcześniej rozważań. Mają one zdecydowanie politologiczny charakter.

Rozdział IV obejmuje 31 stron i jest poświęcony polityce zagranicznej Hiszpanii w okresie od końca drugiej wojny światowej do śmierci generała F. Franco. Habilitantka podzieliła go na pięć głównych etapów. Pierwszy z nich obejmuje okres od 1945 roku do momentu podpisania konkordatu z Watykanem w 1953 roku. W tej części przedstawiona została izolacja Hiszpanii w omawianym okresie i powolne wychodzenie z niej dzięki zdecydowanie antykomunistycznej postawie generała F. Franco.

Drugi podrozdział obejmuje okres czterech lat, czyli 1953 do 1957. Ukazuje on okres powolnej normalizacji sytuacji zewnętrznej Hiszpanii, choć nie należał on do najbardziej spokojnych. Ostatnim elementem tej części pracy jest bowiem ukazanie wojny, które trwała od listopada 1957 roku do lutego 1958, a jej powodem była spór o Sidi Ifni.

Kolejne dwa podrozdziały ukazują politykę Hiszpanii w okresie sprawowania urzędu ministra spraw zagranicznych kolejno przez Fernando Marię Castielli (1957-1969) oraz Gregorio Lópeza Bravo (1969-1973). Habilitantka koncentruje się w nich na najważniejszych jej kierunkach, czyli stosunkach z USA, Wspólnotami Europejskimi i Watykanem, na sporze o Gibraltar, a także pokazuje początki współpracy pomiędzy Hiszpanią a państwami Europy Środkowej (w tym Polski) oraz ZSRR.

Rozdział wieńczy podsumowanie, zawierające najważniejsze wnioski z przeprowadzonych rozważań.

Najobszerniejszy rozdział V - zawarty na 58 stronach – poświęcony jest polityce zagranicznej Hiszpanii po śmierci generała F. Franco: od rządu Carlosa Ariasa Navarro po pierwsze lata rządów Felipe Gonzáleza. Pokazuje on ewolucję kierunków polityki zagranicznej państwa oraz jego pozycji na arenie międzynarodowej podczas przeprowadzania procesu demokratyzacji. W tej części pracy wyraźnie scharakteryzowane zostały priorytety w tym zakresie, czyli proces integracji w Unię Europejską, relacje w basenie Morza Śródziemnego, a w szczególności relacje z państwami Afryki Północnej, a także stosunki z państwami Ameryki Łacińskiej.

Ostatni rozdział VI jest zawarty na 20 stronach i jest poświęcony hiszpańskiej drodze do Wspólnot Europejskich. Habilitantka przedstawiła w nim najważniejsze fakty, związane z procesem akcesji państwa do struktur jednoczącej się Europy. Syntetycznie skupiła się w nim także na kwestiach gospodarczych, polityczno-społecznych oraz na głównych problemach polityki zagranicznej. Nie jest to rozdział nowatorski, ani zbyt rozbudowany. Nie należy z tego jednak czynić Habilitantce zarzutu. Problem integracji Hiszpanii ze strukturami europejskimi nie jest bowiem wątkiem w pracy wiodącym. Został on już także w literaturze (również przez Habilitantkę) bardzo dobrze opisany. W takiej formie stanowi bardzo trafne dopełnienie całości pracy.

Przeprowadzone rozważania zostały podsumowane, a przyjęte we wstępie tezy zweryfikowane w zakończeniu pracy.

Reasumując należy podkreślić, że przedłożona do oceny monografia jest pierwszym opracowaniem na gruncie nauk o polityce i administracji w Polsce, która w syntetyczny i kompleksowy sposób przedstawia politykę zagraniczną Hiszpanii i pozycję tego państwa na arenie międzynarodowej od czasów panowania Karola IV Burbona do integracji ze Wspólnotami Europejskimi. Przeprowadzone badania pozwoliły na weryfikację zarówno tez cząstkowych, jak i tezy głównej. Potwierdziły one bowiem założenie, że upadek mocarstwowej pozycji Hiszpanii od końca XVIII wieku był związany z kryzysem „starego systemu”, którego szczytowy punkt odnotowano w 1898 roku wraz z utratą Kuba, Portoryko i Filipiny. Natomiast w XX wieku państwo to rozpoczęło mozolny proces przełamywania międzynarodowej izolacji i marginalizacji, aby w latach 80. drugiej połowy stulecia przystąpić do struktur Wspólnot Europejskich i rozpocząć nowy etap swojej historii, cechujący się znacznie większą aktywnością w Ameryce Łacińskiej i Afryce Północnej, a także intensyfikacją relacji ze Stanami Zjednoczonymi. W tym zakresie osiągnięcie Habilitantki wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej, jaką są nauki o polityce i administracji. Stwierdzam, że w ten sposób publikacja spełnia wymogi ustawowe, określone w przepisie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2003 nr 65 poz. 595 z późn. zm.; tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1789), pozostającego w związku z art.179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, (Dz.U. 2018, poz. 1669 z późn. zm.).

3. Ocena pozostałego dorobku naukowo-badawczego Habilitantki

Prezentując pozostały dorobek Habilitantka przedstawiła osiągnięcia w ramach trzech zdefiniowanych pól badawczych. Pierwszy z nich stanowi pozycja Hiszpanii w stosunkach międzynarodowych od końca XVIII wieku do współczesności. W tym zakresie opublikowanych zostało 5 artykułów w czasopiśmie naukowych (umieszczonych w bazach ERIH, SCOPUS oraz Web of Science), w tym 3 w języku hiszpańskim i 2 w języku angielskim. Ponadto dorobek w tym

zakresie obejmuje także 6 współredagowanych prac zbiorowych (pięć w języku angielskim i jedna w języku hiszpańskim) oraz 4 artykuły w pracach zbiorowych.

Drugi obszar badań dotyczy Szwecji i Europy Północnej w stosunkach międzynarodowych. Obejmuje on 2 jednoautorskie monografie naukowe (jednak w języku angielskim, a druga w języku hiszpańskim), 3 artykuły w czasopismach naukowych, 6 artykułów w pracach zbiorowych (w tym jeden w języku angielskim, i jeden w języku hiszpańskim) oraz 1 współredagowaną pracę zbiorową (w języku angielskim).

Natomiast trzeci obszar badawczy skupiony jest wokół zagadnień poświęconych wybranym aspektom polityki zewnętrznej Unii Europejskiej i roli Polski w jej strukturach. W tym zakresie Habilitantka opublikowała 1 artykuł w czasopiśmie naukowym, 3 artykuły w pracach zbiorowych oraz uczestniczyła we współredakcji jednej pracy zbiorowej.

Scharakteryzowany powyżej dorobek jest zarówno ilościowo, jak i jakościowo wystarczający, aby uznać, że Habilitantka jest dobrze przygotowana do prowadzenia samodzielnej pracy naukowej. Obejmuje on bowiem prace opublikowane jako monografie, rozdziały w pracach zbiorowych, ale także artykuły naukowe w czasopismach umieszczonych w takich bazach jak ERIH, SCOPUS oraz Web of Science. Publikacje zostały ogłoszone w trzech językach: polskim, angielskim i hiszpańskim. Powyższe czynniki pokazują umiejętność Habilitantki skutecznego włączenia się nie tylko w nurt badań krajowych, ale także międzynarodowych.

Poza publikacjami naukowymi Habilitantka przedstawia także 2 podręczniki (obydwa w języku hiszpańskim). Wskazują one nie tylko na umiejętność prowadzenia badań naukowych, których wyniki są dostępne wąskiej grupie przedstawicieli świata nauki, ale także wzbogacają proces dydaktyczny oraz docierają do szerszego grona odbiorców, zainteresowanych podejmowanymi problemami.

Ponadto Pani dr Małgorzata Mizerska-Wrotkowska była uczestniczką czternastu projektów badawczych. Dziesięć z nich to projekty finansowane przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, z czego 5 stanowiły projekty międzynarodowe, realizowane przy współdziałaniu uniwersytetów hiszpańskich. Jeden projekt był finansowany przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych RP, jeden przez Narodowe Centrum Nauki, jeden przez hiszpańskie Ministerstwo Nauki i Innowacji oraz jeden przez hiszpański Universidad CEU San Pablo de Madrid. W sześciu

przypadkach Habilitantka pełniła rolę kierownika projektu, w kolejnych sześciu rolę kierownika polskiego segmentu projektu, jedno raz rolę wykonawcy projektu i jeden raz rolę koordynatora projektu. Należy z uznaniem stwierdzić, że zrealizowanie 14 projektów (w tym w większości przypadków w charakterze kierownika) w ciągu zaledwie 7 lat to wynik imponujący.

Pani dr Małgorzata Mizerska-Wrotkowska wykazuje także bardzo dużą aktywność w zakresie uczestnictwa w konferencjach naukowych. Od 2002 roku aktywnie uczestniczyła w 20 konferencjach krajowych i międzynarodowych.

Od 2009 roku Habilitantka brała udział w programie międzynarodowej wymiany akademickiej Erasmus aż 11 razy. Celem jej wyjazdów były zawsze – zgodnie z zakresem zainteresowań i znakomitych kompetencji językowych – uczelnie hiszpańskie.

4. Ocena działalności dydaktycznej i organizacyjnej Habilitantki

Imponująco przedstawia się także dorobek Habilitantki w zakresie organizacyjnym i dydaktycznym. Przedłożony autoreferat nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do tego, że przyszło mi ocenić bardzo zaangażowaną, młodą badaczkę, której wiedza i kompetencje mają przełożenie nie tylko na publikacje naukowe, ale także na wysokiej jakości proces dydaktyczny. Prowadzenie zajęć akademickich dla studentów w trzech językach europejskich to osiągnięcie, którym w obszarze nauk o polityce i administracji mogą się wykazać jedynie najlepsi pracownicy naukowo-dydaktyczni w Polsce. Co szczególnie cenne: zajęcia te są ściśle związane z wynikami prac badawczych Habilitantki. Natomiast liczba 72 wypromowanych licencjatów i 37 magistrów to liczba imponująca w przypadku badaczki tak młodej.

Na wyróżnienie zasługują także osiągnięcia dr. Małgorzaty Mizerskiej-Wrotkowskiej w zakresie organizowania konferencji naukowych, konkursów przedmiotowych dla młodzieży, a także w zakresie inicjowania umów o współpracy w ramach programu Erasmus pomiędzy Uniwersytetem Warszawskim i uczelniami hiszpańskimi.

Konkluzja

Jednoznacznie stwierdzam, że zarówno przedstawione do oceny osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2003 nr 65 poz. 595 z późn. zm.; tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1789), pozostającymi w związku z art.179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018, poz. 1669 z późn. zm.), jak i pozostały dorobek naukowo-badawczy, organizacyjny i dydaktyczny nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że przyszło mi ocenić badaczkę o sprecyzowanych zainteresowaniach naukowych, koncentrujących się wokół problemów współczesnej Hiszpanii oraz osobę niezwykle zaangażowaną w życie swojej uczelni.

Dorobek naukowy, przedłożony przez Panią dr. Małgorzatę Mizerską-Wrotkowską jako osiągnięcie naukowe w rozumieniu art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. 2003 nr 65 poz. 595 z późn. zm.; tekst jednolity: Dz.U. 2017 poz. 1789), pozostającymi w związku z art.179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 roku Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2018, poz. 1669 z późn. zm.) uważam za wnoszący wkład w rozwój nauki w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauk o polityce i administracji, i subdyscyplinie współczesne stosunki międzynarodowe, a tym samym za spełniający wszelkie wymagania stawiane w tym względzie przez przepisy prawa.

Zamieszczone powyżej uwagi pozwalają mi na sformułowanie jednoznacznie pozytywnej opinii w przedmiocie nadania Pani dr. Małgorzacie Mizerskiej-Wrotkowskiej stopnia doktora habilitowanego nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o polityce i administracji.

Wnioskuje o dopuszczenie Habilitantki do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego.

Małgorzata Myśliwiec